

REPUBLIKA HRVATSKA
GRAD ZAGREB

Stručna služba gradonačelnika

Sektor za zastupanje Grada

Služba za zastupanje u parničnim i stečajnim postupcima

KLASA: 701-01/12-005/60

URBROJ: 251-03-31/26-19-07

Zagreb, 04.04.2019.

0A PO
533
-152
TRGOVAČKI SUD 3
U ZAGREBU
PRIMLJENO

05 -04- 2019

poštom — neposredno
u primj. priloga
pristojba

Na br: St-275/2012

1. TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Amruševa 2/II ✓

2. Stečajni upravitelj
TOMISLAV OREHOVEC
10000 Zagreb, Smičiklasova 18

Stečajni vjerovnik: **GRAD ZAGREB**, vjerovnik II višeg isplatnog reda, zastupan po Vanji Perišin, dipl.iur., djelatnici Stručne službe gradonačelnika (punomoć deponirana kod Trgovačkog suda u Zagrebu pod brojem SU- 506/11)
OIB 61817894937

Stečajni dužnik: : **MEGRAD d.o.o., Zagreb, Božidara Adžije 19**
OIB 38094365900

PODNEŠAK GRADA ZAGREBA

Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu, broj St-275/12 od 20. 06. 2012. godine otvoren je stečajni postupak nad MEGRAD d.o.o., Zagreb, Božidara Adžije 19.

Rješenjem Naslovnog suda broj gornji od 30.01.2013. godine utvrđeno je da je osporena tražbina Grada Zagreba u iznosu od 2.217.268,02 kn, te je upućen stečajni vjerovnik Zvonko Mesić na pokretanje parničnog postupka radi utvrđenja osporene tražbine osnovanom.

Parnični postupak okončan je donošenjem presude Trgovačkog suda u Zagrebu br: P-2079/15 od 16.06.2016. godine kojom je odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje osnovanosti osporavanja tražbine Grada Zagreba u iznosu od 2.217.268,02 kn.

Označena presuda u cijelosti je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH br: PŽ-6674/2016 od 20.02.2019. godine.

*Dokaz: - preslik presude Trgovačkog suda u Zagrebu br: P-2079/15 od 16.06.2016.;
- preslik presude Visokog trgovačkog suda RH br: PŽ-6674/2016 od 20.02.2019. godine;
- po potrebi uvid u ovosudni spis br: P-2079/15.*

Priloženo na znanje dostavljamo označene presude, te ukoliko trenutno, uslijed brisanja dužnika iz sudskog registra, nije moguće izvršiti ispravak tablica ispitanih tražbina na način da se u iste, kao osnovana, uvrsti i tražbina Grada Zagreba u iznosu od ukupno 2.217.268,02 kn, molimo da se ovaj podatak obavezno uzme u obzir pri eventualnom nastavku stečajnog postupka u odnosu na Stečajnu masu Megrad d.o.o., ukoliko se pojavi naknadno pronađena imovina stečajnog dužnika.

Po punomoći gradonačelnika

Vanja Perišin, dipl.iur.

DOSTAVNICA POTPISANA
01-04-2019
Zagreb,

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

134
TRGOVAČKI SUD 6
U ZAGREBU
PRIMLJENO
22-03-2019
poštom — neposredno
u primj. priloga
pristojba

Poslovni broj: 7 PŽ-6674/2016-3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Branke Šabarić Zovko, predsjednika vijeća, Ružice Omazić, suca izvjestitelja, i Mirte Matić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja ZVONKA MESIĆA, OIB 49867589706, Zagreb, Mašekova 1a, kojeg zastupa punomoćnik Mladen Smoljan, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika GRAD ZAGREB, OIB 61817894937, Zagreb, Trg Stjepana Radića 1, radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2079/2015 od 16. lipnja 2016., u sjednici vijeća održanoj 20. veljače 2019.

presudio je

Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2079/2015 od 16. lipnja 2016.

Obrazloženje

Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2079/2015 od 16. lipnja 2016. je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev za utvrđenje osnovanosti osporavanja tražbine tuženika II. višeg isplatnog reda u iznosu od 2.217.268,02 kn, prijavljene u stečajnom postupku koji se vodi nad društvom Megrad d.o.o. u stečaju (točka I. izreke). Odbijen je u cijelosti kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka (točka II. izreke).

Protiv presude žalbu je podnio tužitelj iz svih žalbenih razloga. Smatra da je prvostupanjski sud pogrešno protumačio odredbu čl. 206. st. 5. Zakona o općem upravnom postupku kojom je propisano da se rješenje mora dostaviti stranci u izvorniku ili ovjerenom prijepisu, dok iz sadržaja dopisa od 25. siječnja 2010. nedvojbeno proizlazi da je društvu Megrad d.o.o. u privitku tog dopisa dostavljena kopija rješenja, a ne izvornik niti ovjеровljeni prijepis. Žalitelj navodi da iz kartice investitora od 26. ožujka 2014. jasno proizlazi da uplate nisu izvršene od strane tužitelja, već da se radi o kartici društva Megrad d.o.o. Ističe da je na

ročištu održanom 7. ožujka 2016. tužiteljjev punomoćnik obrazložio da se ovdje nije radilo o uplatama društva Megrad d.o.o. već o jednostranim knjiženjima koja je proveo tuženik, s obzirom na to da je društvo Megrad d.o.o. tada imalo određena potraživanja prema tuženiku pa je tuženik na taj način jednostranim umanjnjem financijskih obveza društva Megrad d.o.o. prema Gradu Zagrebu zatvarao određena dugovanja koja je Grad Zagreb imao prema društvu Megrad d.o.o. Na ovu okolnost je predloženo i financijsko vještačenje koje sud nije proveo. Smatra da okolnost da tuženik u svojoj financijskoj dokumentaciji za 2007., 2008. i 2010. ima evidenciju određenih uplata za koje je umanjio obvezu po komunalnom doprinosu ruši temeljno utvrđenje suda da je društvo Megrad d.o.o. zaprimilo rješenje o komunalnom doprinosu 27. siječnja 2010. kako to proizlazi iz dostavnice. Smatra da samo u slučaju da je rješenje pravomoćno i konačno čini tražbinu iz tog rješenja dospelom, pa bi samo u tom slučaju tuženik mogao napraviti financijska knjiženja 2007. godine na način da dospjelo dugovanje društva Megrad d.o.o. po osnovi komunalnog doprinosa iz navedenog rješenja umanjiti za iznos svoje dospjele obveze koje ima prema društvu Megrad d.o.o. Predlaže preinačiti, a podredno ukinuti pobijanu presudu i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba nije osnovana.

Presuda je ispitana u granicama razloga navedenih u žalbi, sukladno odredbi čl. 365. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP).

Ispitujući pobijanu presudu ovaj sud nalazi da u prvostupanjskom postupku i pri njenom donošenju nisu počinjene bitne povrede odredbi parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti.

Iako je propustio ispitati jesu li ispunjene procesne pretpostavke propisane odredbom čl. 282. st. 1. ZPP-a za vođenje parničnog postupka, ovaj sud nalazi da je tužba u ovom predmetu pravovremena. Iz spisa proizlazi da je tužitelj rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-275/2012 od 30. siječnja 2013. (list 5. spisa) upućen da u roku od osam dana od primitka rješenja pokrene parnicu protiv Grada Zagreba radi utvrđenja osnovanim osporavanja tražbine, jer će se u protivnom smatrati da je odustao od prava na vođenje parnice. Iz dostavnice (list 13. – 14. spisa) proizlazi da je tužitelj rješenje o upućivanju u parnicu zaprimio 16. srpnja 2013., dok iz prijavnog štambilja na tužbi (list 1. spisa) proizlazi da je pokrenuo ovaj parnični postupak 23. srpnja 2013., dakle unutar ostavljenog roka od osam dana.

Međutim, pri donošenju pobijane presude prvostupanjski sud je pogrešno primijenio materijalno pravo jer je o spornom pitanju zastare odlučio primjenom odredbe čl. 271. st. 7. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91 i 103/96; dalje: Zakon o općem upravnom postupku), umjesto primjenom odredbe čl. 94. st. 4. i čl. 96. Općeg poreznog zakona („Narodne novine“ broj 147/08, dalje: Opći porezni zakon).

Predmet ovoga spora je utvrđenje osnovanosti osporavanja tražbine tuženika po osnovi komunalnog doprinosa koja je prijavljena u stečajnom postupku koji se vodi nad društvom Megrad d.o.o. u stečaju u iznosu od 2.217.268,02 kn, kao tražbine II. višeg isplatnog reda.

Između stranaka je sporno je li tuženikova tražbina s naslova komunalnog doprinosa koja je utvrđena pravomoćnim i izvršnim rješenjem Grada Zagreba, Gradskog ureda za prostorno uređenje, zaštitu okoliša, izgradnju grada, graditeljstvo, komunalne poslove i promet, Odjela za komunalne poslove i uređenje grada, Klasa: UP/I-363-02/04-08/734, Urbroj: 251-13-04/01-05-3 od 22. kolovoza 2005., a koje je postalo pravomoćno i konačno 12. veljače 2010., zastarjela.

Prije svega treba napomenuti da se odredbe Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91 i 103/96) o izvršenju izvršnog upravnog rješenja na temelju kojih je prvostupanjski sud odlučio o tužiteljevom prigovoru zastare ne mogu primijeniti u konkretnom slučaju jer se radi o rješenju koje je postalo konačno tek 2010. godine pa bi se na njegovo izvršenje primjenjivale odredbe Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ broj 47/09; dalje: ZUP 47/09).

Odredbom čl. 135. st. 3. ZUP-a 47/09, koja je istovjetna odredbi čl. 271. st. 7. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91 i 103/96) na koju se prvostupanjski sud pozvao, je propisano da po isteku roka od pet godina od dana kad je rješenje postalo izvršno rješenje se ne može izvršiti.

Međutim, citiranom zakonskom odredbom su propisani rokovi koji moraju proteći da bi nastupila zastara prava na izvršenje izvršnog rješenja, a što uključuje pravo na pokretanje i pravo na vođenje ovršnog postupka pred nadležnim upravnim tijelom koji se vodi radi prisilne naplate tražbine utvrđene izvršnim rješenjem. Kako tuženik niti ne vodi ovršni postupak radi prisilne naplate svoje tražbine koja je utvrđena izvršnim rješenjem (a niti ne može radi zakonske zabrane propisane odredbama stečajnog prava), navedena zakonska odredba nije primjenjiva u konkretnom slučaju s obzirom na to da njenom primjenom ne možemo odlučiti o pitanju zastare samog prava iz porezno-dužničkog odnosa.

Komunalni doprinosi su u smislu odredbe čl. 2. Općeg poreznog zakona („Narodne novine“ broj 147/08; dalje: Opći porezni zakon) javna davanja, dok je odnos između upravnog tijela, ovdje tuženika, i dužnika javnog davanja zapravo porezno-dužnički u kojem sudionici porezno-dužničkog odnosa ostvaruju svoja prava i obveze (čl. 18. st. 1. Općeg poreznog zakona), slijedom čega se na pitanje zastare prava iz takvog odnosa primjenjuju odredbe Općeg poreznog zakona koji je lex specialis u odnosu na Zakon o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08) jer propisuje posebne zastarne rokove za tražbine javnih davanja (čl. 94. st. 8. Općeg poreznog zakona).

Odredbom čl. 24. st. 2. Općeg poreznog zakona je propisano da prava iz porezno-dužničkog odnosa prestaju zastarom.

Odredbom čl. 94. Općeg poreznog zakona je propisano da pravo poreznog tijela na utvrđivanje porezne obveze i kamata, pravo na pokretanje postupka naplate poreza, kamata i troškova ovrhe te pravo poreznog obveznika na povrat poreza, kamata i troškova ovrhe

zastarijeva za tri godine računajući od dana kada je zastara počela teći (st. 1.). Zastara prava na naplatu poreza, kamata i troškova ovrhe počinje teći nakon isteka godine u kojoj je porezni obveznik sam utvrdio poreznu obvezu ili nakon isteka godine u kojoj je porezno tijelo utvrdilo poreznu obvezu, kamate i troškove ovrhe (st. 4.).

Budući da je u konkretnom slučaju tijelo tuženika utvrdilo obvezu stečajnog dužnika društva Megrad d.o.o. na plaćanje komunalnog doprinosa i to rješenjem koje je postalo izvršno 12. veljače 2010., pravo na naplatu utvrđene obveze bi zastarjelo u roku od tri godine, počevši od isteka godine u kojoj je to rješenje postalo izvršno (čl. 133. ZUP-a 47/09), dakle počevši od 1. siječnja 2011. S obzirom na to da je tuženik 9. srpnja 2012. prijavio svoju tražbinu u stečajnom postupku nad stečajnim dužnikom društvom Megrad d.o.o. u stečaju, pravilno je prvostupanjski sud zaključio da je takvom radnjom došlo u smislu odredbe čl. 241. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08 i 125/11; dalje: ZOO), a koja se primjenjuje na temelju odredbe čl. 94. st. 8. Općeg poreznog zakona, do prekida zastare.

U odnosu na datum primitka rješenja o utvrđenju obveze na plaćanje komunalnog doprinosa, ističe se da je dostavnica javna isprava koja potvrđuje istinitost činjenica koje su u njoj utvrđene (datum primitka određenog pisma) pa je u skladu s odredbom čl. 230. st. 3. ZPP-a dopušteno dokazivati da su u javnoj ispravi neistinito utvrđene činjenice.

Tužitelj koji je tvrdio da je trgovačko društvo Megrad d.o.o. u stečaju zaprimilo predmetno rješenje prije datuma navedenog u dostavnici, je u skladu s odredbom čl. 219. st. 1. ZPP-a bio dužan predložiti izvođenje dokaza radi dokazivanja istinitosti svoje tvrdnje.

Iz spisa predmeta koje je dostavilo upravno tijelo koje je vodilo postupak u kojem je doneseno rješenje o komunalnom doprinosu proizlazi da je stečajni dužnik zaprimio predmetno rješenje upravo onog datuma koji je naveden na dostavnici, odnosno 27. siječnja 2010., pa tužitelj nije uspio svojim dokaznim prijedlozima oboriti istinitost činjenica navedenih u dostavnici.

Budući da tužitelj na spornu okolnost nije predlagao izvođenje drugih adekvatnih dokaza, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da je društvo Megrad d.o.o. u stečaju zaprimilo rješenje o komunalnom doprinosu 27. siječnja 2010. jer iz dostavnice koju je tuženik dostavio u spis proizlazi da je upravo tog datuma stečajni dužnik potvrdio svojim potpisom i pečatom primitak predmetnog rješenja.

Prvostupanjski sud je o odbijanju dokaznog prijedloga saslušanjem tužitelja, kao bivšeg zastupnika po zakonu Megrad d.o.o. u stečaju, dao jasne i valjane razloge koje ovaj sud prihvaća u cijelosti te neće posebno u tom dijelu obrazlagati prvostupanjsku presudu (čl. 375. st. 5. ZPP-a).

Odluka o troškovima postupka je donesena pravilnom primjenom odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a.

Slijedom navedenog, a uzimajući u obzir da je pravilnom primjenom materijalnog prava trebalo jednako odlučiti o tužbenom zahtjevu i odbiti kao neosnovan tužbeni zahtjev za utvrđenje osnovanosti osporavanja tražbine tuženika II. višeg isplatnog reda u iznosu od

538

Poslovni broj: 7 Pž-6674/2016-3

5

2.217.268,02 kn, ovaj sud je na temelju odredbe čl. 368. st. 2. ZPP-a tužiteljevu žalbu odbio kao neosnovanu i potvrdio prvostupanjsku presudu.

Zagreb, 20. veljače 2019.

Predsjednik vijeća
Branka Šabarić Zovko, v. r.

Za ispruost otpravka – ovlaštenu službenik
Brankica Curman

Brankica Curman

4.B. 1.07.19.

REPUBLIKA HRVATSKA
GRAD ZAGREB
251-03 STRUČNA SLUŽBA GRADONAČELNIKA

Primljeno:	1.4.2019. 10:58:57
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.
701-01/14-004/254	03-31/005
Urudžbeni broj:	Pril. Vrij.
439-19-27	0

d3152687

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Amruševa 2/II.

REPUBLIKA HRVATSKA
GRAD ZAGREB
251-03 STRUČNA SLUŽBA GRADONAČELNIKA

Primljeno:	17.6.2016. 12:28:01		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
701-01/14-004/254	03-31/005		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
439-16-23		0	

d2373959

Poslovni broj: 21. P-2079/15

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Ivani Manestar, u pravnoj stvari tužitelja Zvonka Mesića iz Zagreba, Maškova 1A, OIB: 49867589706, kojeg zastupa Mladen Smoljan, odvjetnik u Zagrebu, Klaićeva 48, protiv tuženika Grada Zagreba, Zagreb, Trg Stjepana Radića 1, OIB: 61817894937, radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine, nakon javne glavne rasprave zaključene u prisutnosti punomoćnika tužitelja i Vesne Bujas, punomoćnice po zaposlenju tuženika, dana 16. lipnja 2016.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za utvrđenje osnovanosti osporavanja tražbine tuženika II. višeg isplatnog reda u iznosu od 2.217.268,02 kn, prijavljene u stečajnom postupku koji se vodi nad društvom MEGRAD d.o.o. u stečaju, kao neosnovan.

II. Odbija se u cijelosti zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da je na pokretanje predmetne parnice upućen rješenjem ovog suda, poslovni broj St-275/12 od 30. siječnja 2013., kako bi dokazao osnovanost osporavanja tražbine tuženika, II. višeg isplatnog reda u iznosu od 2.217.268,02 kn, koja se temelji na ovršnoj ispravi, pravomoćnom i izvršenom rješenju Gradskog ureda za prostorno uređenje, zaštitu okoliša, izgradnju grada, graditeljstvo, komunalne poslove i promet, Odjela za komunalne poslove i uređenje grada, klasa: UP/I-363-02/04-08/734, ur. broj: 251-13-04/01-05-3 od 22. kolovoza 2005., kojim je stečajnom dužniku, Megrad d.o.o. u stečaju, kao investitoru gradnje stambenog kompleksa, utvrđena obveza isplate komunalnog doprinosa u iznosu od 2.133.155,20 kn (dalje u tekstu: Rješenje o komunalnom doprinosu). S obzirom da se rješenja o komunalnom doprinosu donose u postupku propisanom Zakonom o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj: 47/2009., dalje u tekstu: ZUP/09), to da se na zastaru naplate istog ima primijeniti odredba čl. 135. st. 3. ZUP-a/09 prema kojoj se rješenje

ne može izvršiti kad protekne 5 godina od dana kada je rješenje postalo izvršno. S obzirom da je prvostupanjsko upravno rješenje izvršno istekom roka za žalbu, ako žalba nije izjavljena, to da je predmetno Rješenje o komunalnom doprinosu postalo izvršno istekom roka od 15 dana od dana kada je Megrad d.o.o. zaprimio navedeno rješenje, a s obzirom da je isto doneseno 22. kolovoza 2005., to da je predmetna tražbina tuženika zastarjela još 2010. Stoga smatra da je osporavanje predmetne tražbine tuženika osnovano.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je Rješenje o komunalnom doprinosu postalo pravomoćno i izvršno 12. veljače 2010. pa da od tog datuma do dana podnošenja prijave tražbine u stečaju, 9. srpnja 2012., nije protekao petogodišnji zastarni rok na koji se poziva tužitelj. Osim toga, smatra da se zastarni rok koji je propisan odredbom čl. 135. st. 3. ZUP-a/09 primjenjuje samo na zastaru prisilne naplate doprinosa, o kojoj ovdje nije riječ, već da bi se trebao primijeniti desetogodišnji zastarni rok, propisan odredbom čl. 233. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., dalje u tekstu: ZOO) za potraživanja utvrđena pravomoćnom odlukom nadležnog tijela javne vlasti. Naposljetku, da je iz dostavljene knjigovodstvene kartice vidljivo da je tužitelj 17. srpnja 2007., 29. travnja 2008. i 28. rujna 2010. izvršio djelomična podmirenja duga po osnovi komunalnog doprinosa, čime je priznao dug po toj osnovi i prekinuo zastaru, sukladno odredbi čl. 240. ZOO-a, stoga da zastara predmetne tražbine nije mogla nastupiti u svakom slučaju.

U daljnjem tijeku postupka tuženik je naveo da je društvo Megrad d.o.o. primilo Rješenje o komunalnom doprinosu 27. siječnja 2010.

Tužitelj je izrazio stajalište da se na potraživanje komunalnog doprinosa imaju primijeniti odredbe Općeg poreznog zakona koje predviđaju nastupanje apsolutne zastare, za koju smatra da je u konkretnom slučaju nastupila.

Naknadno je tužitelj naveo da ipak smatra kako se na zastaru ima primijeniti odredba čl. 135. st. 3. ZUP-a/09, ali da smatra kako je taj petogodišnji zastarni rok apsolutan te da se njegov tijek ne može prekinuti uplatama koje je izvršilo društvo Megrad d.o.o. Osim toga, da iz spisa tuženika u kojem je doneseno predmetno Rješenje o komunalnom doprinosu proizlazi da je društvo Megrad d.o.o. primilo navedeno rješenje znatno prije datuma na koji se poziva tuženik, jer se u tom spisu nalazi dopis tuženika kojim isti poziva društvo Megrad d.o.o. da potpiše povratnicu kao dokaz da je primilo navedeno rješenje, s obzirom da takva povratnica nije nađena u spisu, što upućuje da je društvu Megrad d.o.o. navedeno rješenje već jednom prethodno poslano, a i iz činjenice da je društvo Megrad d.o.o. izvršilo prvu uplatu po osnovi predmetnog komunalnog doprinosa dana 17. srpnja 2007. proizlazi da je već tada društvo Megrad d.o.o. bilo u posjedu predmetnog Rješenja o komunalnom doprinosu.

Nakon toga, tužitelj je naveo da društvo Megrad d.o.o. nije izvršilo djelomične uplate po osnovi predmetnog komunalnog doprinosa, već da je navedeno društvo imalo po drugim pravnim osnovama potraživanja prema tuženiku pa da je tuženik "jednostranim financijskim knjiženjima" zatvarao svoje potraživanje prema društvu Megrad d.o.o. po osnovi komunalnog doprinosa, s obzirom da društvo Megrad d.o.o. nije nikada od tuženika dobilo izjavu o prijeboju.

Tužitelj se nije mogao izjasniti kada je prvi puta primio predmetno Rješenje o komunalnom doprinosu, niti je uvidom u upravni spis u kojem je doneseno navedeno rješenje uspio utvrditi tu činjenicu.

Istaknuo je da je društvu Megrad d.o.o. u 2010. poslana kopija Rješenja o komunalnom doprinosu, a ne izvornik ili ovjereni prijepis istog, kao što je to propisano ZUP-om pa da temeljem dostave neovjerene preslike nije mogla biti iskazana pravomoćnost i izvršenost Rješenja o komunalnom doprinosu.

Tijekom dokaznog postupka pročitano je rješenje ovog suda, poslovni broj St-275/12 od 30. siječnja 2013. i dostavnica (list 5., 12. – 14. spisa), rješenje o komunalnom doprinosu (list 6. – 8. spisa), kartica investitora od 26. ožujka 2014. (list 18. spisa), povratnica za dopis i rješenje o komunalnom doprinosu potpisana od strane društva Megrad d.o.o. (list 32. spisa), prijava tražbine tuženika u stečajnom postupku otvorenom nad društvom Megrad d.o.o., povratnica i prilozi (list 34. – 41. spisa), dopis tuženika od 20. siječnja 2016. (list 52. spisa) i preslika spisa tuženika, Gradskog ureda za prostorno uređenje, graditeljstvo, stambene i komunalne poslove i promet, broj 363-02/2004-008/00734 (list 62. – 64. spisa te poledina spisa).

Ocjenom izvedenih dokaza, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, dalje u tekstu: ZPP), sud je zaključio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

Predmet spora jest utvrđenje osnovanosti osporavanja tražbine tuženika po osnovi komunalnog doprinosa, prijavljene u stečajnom postupku koji se vodi nad društvom Megrad d.o.o., temeljem pravomoćnog i izvršnog Rješenja o komunalnom doprinosu, u iznosu od 2.217.268,02 kn.

Među strankama je sporno da li je nastupila zastara predmetnog potraživanja tuženika.

Rješenjem o komunalnom doprinosu od 22. kolovoza 2005. utvrđeno je da je Megrad d.o.o. dužan platiti komunalni doprinos u iznosu od 2.133.155,20 kn za gradnju stambenog kompleksa – III. etapa, u Zagrebu, Božidara Adžije 20, na zk. č. 5033/1 k.o. Grad Zagreb, obujma 13.460,67 m³, s time da će obveznik dobiti popust od 20% ukoliko navedeni doprinos plati u roku od 8 dana od konačnosti tog rješenja.

Na navedenom rješenju nalazi se potvrda njegova donositelja da je isto postalo pravomoćno i izvršno 12. veljače 2010.

Rješenje o komunalnom doprinosu doneseno je temeljem odredbe čl. 32. Zakona o komunalnom gospodarstvu (Narodne novine, broj: 36/1995., 109/1995., 21/1996., 70/1997., 128/1999., 57/2000., 129/2000., 59/2001., 82/2004., 110/2004., 178/2004., 38/2009., 79/2009., 153/2009., 153/2009., 49/2011., 84/2011., 90/2011., 144/2012., 56/2013., 94/2013., 153/2013., 147/2014., 36/2015., dalje u tekstu: ZKG), a odredbom čl. 32. st. 7. ZKG-a određeno je da izvršno rješenje o komunalnom doprinosu izvršava upravno tijelo jedinice lokalne samouprave nadležno za komunalno gospodarstvo u postupku i na način određen propisima o prisilnoj naplati poreza na dohodak odnosno dobit.

Činjenica da se postupak prisilnog izvršenja rješenja o komunalnom doprinosu vodi prema odredbama o prisilnoj naplati poreza ne znači da se na zastaru izvršenja tog rješenja odnosno na zastaru naplate tražbine komunalnog doprinosa primjenjuju odredbe Općeg

poreznog zakona (147/2008., 18/2011., 78/2012., 136/2012., 73/2013., 26/2015., 44/2016., dalje u tekstu: OPZ) koje poznaju institut apsolutne zastare, s obzirom da je za tražbine javnih davanja koje nisu porezi, a koje se utvrđuju donošenjem rješenja u upravnom postupku, ZUP-om propisan posebni zastarni rok.

Tako je odredbom čl. 271. st. 7. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj: 53/1991., 103/1996., dalje u tekstu: ZUP) određeno da se nakon isteka roka od pet godina od dana kad je rješenje doneseno u upravnom postupku postalo izvršno ne može tražiti njegovo izvršenje.

Prvostupanjsko rješenje postaje izvršno istekom roka za žalbu ako žalba nije izjavljena ili dostavljanjem stranci ako žalba nije dopuštena ili ako žalba ne odgađa izvršenje ili dostavljanjem stranci rješenja kojim se žalba odbacuje ili odbija (čl. 271. st. 2. ZUP-a).

U uputi o pravnom lijeku, koja je sastavni dio Rješenja o komunalnom doprinosu, navodi se da se žalba može izjaviti u roku od 15 dana od primitka rješenja.

Tužitelj se nije mogao izjasniti kada je primio predmetno Rješenje o komunalnom doprinosu, ali je izjavio da protiv istog nije podnio žalbu.

Sud nije izvodio dokaz saslušanjem tužitelja kako bi utvrdio kada je društvo Megrad d.o.o., čiji je on bio zastupnik po zakonu, primio Rješenje o komunalnom doprinosu, jer je tužitelj bio osobno prisutan na ročištima održanima 6. listopada 2015. i 4. studenog 2015., dok o datumu primitka navedenog rješenja se nije izjasnio, a i radnje u postupku koje poduzima punomoćnik imaju učinak kao da ih je poduzela sama stranka (čl. 92. ZPP-a) pa je punomoćnik tužitelja mogao do zaključenja prethodnog postupka navesti datum kada je društvo Megrad d.o.o. primilo po prvi puta navedeno rješenje, slijedom čega bi se, ako bi taj datum bio sporan među strankama, mogli izvoditi dokazi radi utvrđenja istinitosti tog činjeničnog navoda. Naime, stranka je dužna najprije iznijeti činjenične navode na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija zahtjev protivnika te potom predložiti dokaze kojima se imaju utvrditi ti činjenični navodi, ukoliko je njihova istinitost sporna, ali se ne mogu izvoditi dokazi da bi stranka došla do saznanja o činjeničnim navodima koje treba iznijeti (arg. iz čl. 219. st. 1. ZPP-a, čl. 220. i čl. 221. ZPP-a).

Osim toga, isključivo iskaz tužitelja nije adekvatno dokazno sredstvo za utvrđenje datuma primitka Rješenja o komunalnom doprinosu odnosno za osporavanje istinitosti činjenica koje su utvrđene u potvrdi o pravomoćnosti i izvršnosti Rješenja o komunalnom doprinosu, koja potvrda ima dokaznu snagu javne isprave.

U spisu upravnog tijela tuženika u kojem se nalazi predmetno Rješenje o komunalnom doprinosu nalazi se dopis tuženika od 25. siječnja 2010. upućen društvu Megrad d.o.o. u kojem se navodi da se u prilogu tog dopisa dostavlja kopija Rješenja o komunalnom doprinosu, s obzirom da se tuženiku nije vratila potpisana povratnica te se moli navedeno društvo da potpisanu povratnicu vrati navedenom upravnom tijelu.

Iz tog dopisa bi proizlazilo da je društvu Megrad d.o.o. i ranije slano Rješenje o komunalnom doprinosu, međutim iz tog spisa niti sud, niti upravno tijelo koje je donijelo rješenje, a niti punomoćnik tužitelja nakon uvida u isti, nije mogao utvrditi kada je rješenje po prvi puta slano društvu Megrad d.o.o., a kamo li da li je i, ako jest, kada to društvo prvi puta primilo Rješenje o komunalnom doprinosu.

Iz kartice investitora koju je dostavio tuženik proizlazi da je dio potraživanja po osnovi komunalnog doprinosa plaćen i to dana 17. srpnja 2007. u iznosu od 56.364,00 kn, dana 29. travnja 2008. u iznosu od 90.123,61 kn i dana 28. rujna 2010. u iznosu od 304.483,79 kn.

Tuženik tvrdi da se je radilo o uplatama društva Megrad d.o.o. kojima je prekinuta zastara, dok tužitelj najprije tvrdi da se je radilo o uplatama društva Megrad d.o.o., iz čega da proizlazi da je Rješenje o komunalnom doprinosu bilo dostavljeno navedenom društvu prije 17. srpnja 2007., da bi naknadno izjavio da društvo Megrad d.o.o. nije nikada ništa uplatilo tuženiku po osnovi tog komunalnog doprinosa, već da je tuženik jednostrano knjigovodstveno zatvarao dijelove tog potraživanja iz razloga što je istovremeno imao dug prema društvu Megrad d.o.o.

Niti je tuženik dokazao da je društvo Megrad d.o.o. na navedene datume izvršilo navedene uplate po osnovi komunalnog doprinosa, niti je tužitelj dokazao da je navedeno društvo imalo određena potraživanja prema tuženiku koja su mogla prestati prijebojem.

Uostalom, društvo Megrad d.o.o. moglo je imati saznanja o iznosu komunalnog doprinosa za koji se tereti te isti podmirivati manjim uplatama i bez da je prethodno zaprimilo Rješenje o komunalnom doprinosu

Dakle, jedino što je sud nedvojbeno mogao utvrditi jest da je društvo Megrad d.o.o., nakon dopisa upravnog tijela tuženika od 25. siječnja 2010., primilo Rješenje o komunalnom doprinosu 27. siječnja 2010., s obzirom da tako proizlazi iz dostavljene povratnice za to rješenje.

S obzirom da žalba protiv tog rješenja nije bila izjavljena te da je rok za izjavljivanje žalbe bio 15 dana, to je Rješenje o komunalnom doprinosu postalo izvršno 12. veljače 2010., kako to proizlazi iz potvrde upravnog tijela koje je donijelo navedeno rješenje.

Iako je odredbom čl. 205. st. 5. ZUP-a određeno da se rješenje stranci mora dostaviti u izvorniku ili ovjerenom prijepisu, a iz dopisa upravnog tijela tužitelja od 25. siječnja 2010. proizlazi da je društvu Megrad d.o.o. bila naknadno dostavljena kopija Rješenja o komunalnom doprinosu, to ne utječe na pravilnost dostave tog rješenja, s obzirom da i dostava neovjerenog prijepisa rješenja polučuje učinke dostave u smislu datuma od kojeg se računa rok za podnošenje žalbe, a time i datuma od kojeg se računa izvršnost rješenja, s time da valja napomenuti da iako je u dopisu navedeno da se dostavlja kopija rješenja, dakle, preslika istog, to još uvijek ne znači da je radilo o neovjereojoj preslici, kao što to tvrdi tužitelj.

Tužitelj je mogao sudu dostaviti Rješenje o komunalnom doprinosu kojeg je nesporno zaprimio pa bi sud mogao jednostavno utvrditi kada je i u kojem obliku primio navedeno rješenje, ali tužitelj to nije učinio.

Potvrda upravnog tijela o pravomoćnosti i izvršnosti Rješenja o komunalnom doprinosu jest javna isprava, u smislu odredbe čl. 230. st. 1. ZPP-a, koja dokazuje istinitost onoga što se u njoj potvrđuje, a teret dokaza da su te činjenice neistinite utvrđene jest na onome koji to osporava, dakle, na tužitelju, koji u tom osporavanju nije uspio (čl. 219. st. 1. u vezi čl. 230. st. 3. ZPP-a).

S obzirom da je Rješenje o komunalnom doprinosu postalo izvršno 12. veljače 2010., a da je tuženik dostavio prijavu tražbine stečajnom upravitelju društva Megrad d.o.o. 9. srpnja 2012., to petogodišnji zastarni rok nije protekao.

Naime, iz odredbe čl. 271. st. 7. ZUP-a ne proizlazi da se radi o apsolutnom zastarnom roku (takvom čiji prekid niti zastoje nisu mogući, već takva zastara neodgodivo nastupa protekom određenog vremena), a kako ZUP ne sadrži odredbe o prekidu i zastoju zastare, to je u pogledu nastupanja činjenica kojima se prekida takav zastarni rok valjalo primijeniti odredbe propisa koji uređuju općenito zastaru obveznih tražbina, dakle, odredbe Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., dalje u tekstu: ZOO).

Odredbom čl. 241. ZOO-a određeno je da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine.

S obzirom da nakon otvaranja stečaja nad društvom Megrad d.o.o. tuženik nije mogao poduzeti drugu radnju radi ostvarenja svoje neplaćene tražbine osim podnošenja prijave te tražbine u stečajnom postupku, to je podnošenjem prijave prekinuta zastara naplate predmetnog komunalnog doprinosa i ista više ne može nastupiti.

Iz prijave tražbine tuženika vidljivo je da je isti po osnovi glavnice komunalnog doprinosa prijavio tražbinu u iznosu od 1.682.183,80 kn, a po osnovi zateznih kamata iznos od 535.084,22 kn.

S obzirom da tužitelj nije osporavao pravilnost dostavljenog obračuna kamata, a u isti nema razloga sumnjati niti sud, s obzirom da je vidljivo da je kroz cijelo vrijeme obračuna primjenjivana stopa zateznih kamata propisana odredbom čl. 29. st. 2. ZOO-a za ostale odnose te da je obračun kamata rezultat korištenja propisane proporcionalne metode (čl. 3. st. Zakona o kamatama /Narodne novine, broj: 94/2004., 35/2005./), to je zaključeno da je cjelokupno potraživanje tuženika po osnovi komunalnog doprinosa osnovano.

Stoga je valjalo odbiti tužbeni zahtjev u pogledu glavne stvari i zahtjeva za naknadu troškova parničnog postupka (čl. 154. st. 1. ZPP-a).

Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 16. lipnja 2016.

Sutkinja:
Ivana Manestar v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 8 dana od dana kada se smatra da je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 8 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda

objavljuje), koja se podnosi putem ovog suda u dva primjerka za sud i u jednom primjerku za svaku protivnu stranku.

Za točnost otpavka
ovlašteni službenik:
Goran Plavšić